

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 2.	Abonnementprijs per jaar:	5e Jaargang
15 Januari.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1900.

REDEVOERING

gehouden door Apostel MATTHIAS F. COWLEY in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah, den 12den November 1899.

Vervolg van Blz. 7.

Aangaande het voortkomen van dit heilige boek, biedt de Profeet Ezechiël ons, in het 37ste hoofdstuk van zijn boek, deze woorden aan: „Gij nu menschenkind, neem u een hout en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijne metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm, en van het gansche huis Israëls, zijne metgezellen. Doe gij ze dan naderen het een tot het ander, tot een éénig hout; en zij zullen tot één worden in uwe hand.” „Hout” was de naam, die in de oude tijden gegeven werd aan de rollen, waarop de Schriften waren geschreven. Dit hout van Juda is geen ander dan hetgeen door de Christenen genoemd wordt de Heilige Bijbel, bevattende het Oude en het Nieuwe Testament, die geheel door de Joodsche Profeten en de Apostelen van den Heere Jezus Christus geschreven waren; en het hout van Efraïm is het Boek van Mormon, en is geschreven door de oude Profeten in dit (het Amerikaansche) land. Het volk, dat in dit land woonde, was de rechtstreeksche nakomelingschap van Jozef, den vader van Efraïm en Manasse. Laat mij uwe aandacht vestigen op de zegening door Jacob, het groote hoofd der twaalf stammen Israëls, op zijne twaalf zonen uitgesproken. Na de zegeningen, die zijne andere zonen zouden volgen, bepaald te hebben, kwam hij tot Jozef, van wien hij zeide: „Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein, elk der takken loopt over den muur. De zegeningen uws vaders gaan te boven de zegeningen mijner voorvaderen, tot aan het einde van de eeuwige heuvelen; die zullen zijn op het hoofd Jozefs, en op den hoofdschedel des afgezonderden zijner broederen.” Indien gij zorgvuldig

de bepalingen van die heerlijke zegening wilt lezen en ze dan toepassen op de toestanden, die op de verschillende deelen van den aardbol bestaan, zult gij vinden, dat geen deel der aarde zoo letterlijk de profetie van Jakob over het hoofd van Jozef vervult als het land van Amerika - een land, dat beter in staat is om rijkdommen voort te brengen en den mensch te onderhouden, dan eenig ander gedeelte der aarde. Indien gij dan het 33ste hoofdstuk van Deuteronomium wilt opslaan, zult gij de zegening van Mozes over de twaalf stammen Israëls vinden, en er is opvallende overeenkomst tusschen de zegening van Jacob en de profetie van Mozes aangaande het land van Jozef. Zij werpt ook licht op het groote onderwerp van de verdeeling en verstrooiing van het volk over het rond der aarde. Gij weet, wat Paulus zegt in het 17de hoofdstuk van de Handelingen, dat God „heeft uit éénen bloede het gansche geslacht der menschen gemaakt, om op den geheelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden tevoren geordineerd, en de bepalingen van hunne woning.” Hij is geen aannemer des persoons. Hij is de Vader van allen, en Hij heeft hen op de verschillende vastelanden en eilanden der zee ingedeeld. Het zoude niet redelijk zijn, indien Hij onder hen niet gelijke gelegenheid verschaft om het Evangelie te ontvangen en deelgenoten van de zegeningen daarvan te worden. De woorden van den Apostel Paulus zouden inderdaad niet hunne volle beteekenis behouden, indien dit zoo ware; want Paulus zeide: „Ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is eene kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft.” Indien gij den ver reikenden zin van de leeringen van den Heiland wilt opmerken, en de groote liefde getoond in het zoenoffer, dat voor alle menschen werd geofferd, zonder onderscheid van welk ras of kleur zij mogen zijn, dan zult gij veelbeteekenende verklaringen vinden, die uwe geesten buiten de grenzen van het oostelijke halfmond zullen voeren.

De Zoon van God was gewoon tot de Twaalven te Jeruzalem te zeggen, dat Hij vele dingen tot hen te zeggen had, maar zij waren niet in staat ze te ontvangen. Ik weet niet, wat Hij zoude zeggen, indien Hij tot dit geslacht zou komen en den toestand van de volkeren zoude waarnemen, die de noodzakelijkheid van openbaring verloochenen, die zeggen dat de canon der Schrift vol is, en dat zij geene Apostelen en Profeten meer noodig hebben om hun verstand aangaande het heerlijke plan des levens te verlichten. Ik zou eer denken, dat Hij hun de melk van het woord zou moeten leeren - afgeroomde melk zelfs, zooals sommige menschen verkoopen, gemengd met water, om hen er toe te brengen iets er van te ontvangen. In het 12de hoofdstuk van Lukas zegt Jezus: „Er is niets bedekt, dat niet zal ontdekt worden, en verborgen, dat niet zal geweten worden.” In het 10de hoofdstuk van Johannes, het 16de vers, staat er geschreven, dat Jezus tot Zijne discipelen zeide: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijne stem hooren.” Toen Hij het woord „schapen” gebruikte, sprak Hij van het huis

Israëls. De woorden van den Almachtige tot Abraham, dat in hem en zijn zaad al de volken der aarde zouden worden gezegend, hadden niet alleen betrekking op het grootte feit, dat de Zoon van God in direkte linie een afstammeling van den Patriarch Abraham was, en dat door Zijn zoenoffer verlossing kwam tot het gansche menschelijke geslacht. Zij beteekenen meer dan dit. Zij hebben ook betrekking op de Profeten Gods; want al de profeten, van Abraham tot Christus, en van Christus tot nu toe, waren afstammelingen van Abraham; zij waren van het huis van Jakob, en door hen zijn de natiën der aarde gezegend geworden en zullen voor immer en immer gezegend worden. Jezus zeide tot Zijne discipelen, toen Hij hen uitzond om het Evangelie te prediken, dat zij niet zouden heengaan op den weg der Heidenen, maar alleen tot de verlorene schapen van het huis Israëls. In deze schriftuurplaats heb ik gelezen, dat Hij andere schapen had; „deze moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijne stem hooren, en het zal worden ééne kudde, en één herder.” Alzoo moest er één Evangelie, ééne kerk, ééne kudde zijn, waarin al de stammen Israëls zouden vergaderd worden. Jezus bezocht het Amerikaansche vasteland, en grondde Zijne Kerk hier. Hij richtte haar op volgens het voorbeeld, dat te Jeruzalem was gegeven, en plaatste aan het hoofd Twaalf Apostelen, Zeventigers, en anderen in overeenkomst met de wijze, waarop de organisatie in Judea was samengesteld. Toen Hij hen aangaande het plan tot zaligheid leerde, zeide Hij: „En voorwaar, Ik zeg u, dat gij degenen zijt, van wien Ik gezegd heb: Andere schapen heb Ik, welke niet van deze kudde zijn; dezelve moet Ik eveneens brengen en zij zullen Mijne stem hooren, en er zal ééne kudde en één herder zijn.” Dan keerde Hij zich tot hen, en zeide: „En voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat Ik andere schapen heb, welke niet van dit land zijn, noch van het land Jeruzalem, noch van eenige deelen van dit land rondom, noch van het land Jeruzalem, waar ik geweest ben om te dienen.

Doch Ik heb een gebod van den Vader ontvangen, dat Ik tot hen zoude gaan en dat zij Mijne stem zullen hooren, en onder Mijne schapen gerekend zullen worden, opdat er ééne kudde en één herder zij.” Op wie zinspeelde Hij? Hij sprak van de andere stammen van Israël, die afgescheiden waren van de kennis der Heidenen en gevankelijk in het land van het Noorden waren gevoerd. Hij is heengegaan en heeft ook hun het Evangelie overhandigd. Het Boek van Mormon werpt licht op dit onderwerp:

In het 29ste hoofdstuk van II Nephi, in het Boek van Mormon, lezen wij eene profetie, die betrekking heeft op het voortkomen van dit boek in de laatste dagen. Daar staat: „Velen van de Heidenen zullen zeggen: Een bijbel, een bijbel, wij hebben eenen bijbel en er kan geen andere bijbel wezen”. Deze profetie is letterlijk vervuld geworden. De menschen hebben dit gezegd. Zij hebben het Boek van Mormon „den gouden bijbel” genoemd, sedert zijne eerste verschijning in de wereld.

Verder in hetzelfde Hoofdstuk, II Nephi 29 : 10—18, zegt de

Profeet Nephi: „Daarom dan, omreden gij eenen Bijbel hebt, behoeft gij niet te veronderstellen, dat die al Mijne woorden bevat; noch behoeft gij te denken, dat Ik niet meer heb laten schrijven. Want Ik gebied allen menschen, zoowel in het Oosten als in het Westen, zoowel in het Noorden als in het Zuiden, en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen schrijven, welke Ik tot hen spreek; want uit de boeken, welke geschreven zullen worden, zal Ik de wereld oordeelen, een iegelijk mensch naar zijne werken, naar datgene wat geschreven is. Want ziet, Ik zal tot de Joden spreken, en zij zullen het schrijven; en Ik zal tot de Nephieten spreken, en zij zullen het schrijven; en Ik zal tot de andere stammen van het huis Israëls, welke Ik uitgeleid heb, spreken, en zij zullen het schrijven, en Ik zal tot alle natiën der aarde spreken, en zij zullen het schrijven. En het zal geschieden, dat de Joden de woorden der Nephieten zullen hebben, en de Nephieten de woorden der Joden zullen hebben; en de Nephieten en de Joden zullen de woorden der verloren stammen Israëls hebben, en de verloren stammen Israëls zullen de woorden der Nephieten en Joden hebben”.

Hoe verstaanbaar! Hoe veel redelijker, en volmaakter in overeenkomst met de liefde van den Vader voor al Zijne kinderen, zijn deze woorden van den Profeet Nephi dan de nauwe, samengetrokken zienswijze van de vele sekten, dat de canon der Schrift vol is, en dat wij geene openbaring meer van noode hebben! De openbaringen, die aan de Heiligen der laatste Dagen zijn gegeven, voorspellen niet alleen, dat nog vele rechtstreeksche mededeelingen van den Heere tot Zijn volk zullen komen, maar dat de verslagen, welke door iedere vertakking van het Huis Israëls zijn gehouden, in de laatste dagen zullen tot het licht gebracht en samengevoegd worden.

Nu wil ik uwe aandacht op een anderen tekst van de schrift leiden: de gelijkenis van den zuurdeesem in drie maten meels verborgen; want ik weet niets, dat wij met meer nut kunnen doen dan de schriften te lezen, of een weinig daarover te peinzen, voornamelijk op den Sabbatdag. Gedurende de zes dagen van de week studeeren de Heiligen der laatste Dagen, het spijt mij dit te moeten zeggen, de Schriften te weinig, terwijl zij te veel in de aardsche bezigheden des levens verdiept zijn. Broederen en zusters, wij moesten meer tijd wijden aan de beschouwing van de groote waarheden, welke de Almachtige ons in deze laatste dagen heeft toevertrouwd. Zij zijn meer waard dan goud en zilver, meer dan de eerbewijzingen der menschen. Ik zou liever eene kennis van de waarheid hebben en de zoete influistering van den Heiligen Geest, dan al de schatten der wereld en al de eer, welke de menschen zouden kunnen bieden.

Welnu, Jezus sprak in gelijkenissen, omdat het volk niet waardig was de open waarheid te hooren. Gij weet, dat Hij den twaalf apostelen gebod de paarden niet voor de zwijnen te werpen, of hetgeen heilig was aan de honden te geven, opdat zij het niet onder hunne voeten zouden vertrappen. Hij nam bij zekere gelegenheid Petrus, Jacobus en Johannes met Zich op den berg

der verheerlijking, zooals wij in het negende hoofdstuk van Markus lezen; en terwijl zij daar waren, werden de hemelen hun geopend, juist zooals de hemelen in deze eeuw der wereld zijn geopend geworden, en hemelsche boodschappers zijn aan de menschen verschenen. En dit is geene hersenschim. Ik geef getuigenis, dat Joseph Smith een Profeet van den levenden God was, en dat al hetgeen hij gezegd heeft aangaande het openen der hemelen en de herstelling van het Evangelie door hemelsche boodschappers, waar is en voor immer zal blijven. Joseph Smith heeft die getuigenis met zijn bloed verzegeld. Jezus zeide tot Petrus, Jacobus en Johannes, toen zij van den berg afkwamen, dat zij de dingen, welke zij gezien hadden, aan niemand zouden zeggen, totdat de Zoon des menschen van de dooden zou opgewekt zijn. De gepastheid van zulk eenen raad werd in het leven van Jezus bewezen; want in het zesde hoofdstuk van Johannes lezen wij, dat Hij zekere leerstellingen predikte, en dat vele van de discipelen, toen zij ze hoorden, zich van Hem afkeerden en Hem niet langer volgden. Hij wendde Zich tot de Twaalven en zeide: „Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere! tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens.” Op gelijke wijze maakte de Heere waarheden aan den Profeet Joseph Smith bekend, welke hij niet wilde openbaren gedurende zijn leven, en waarheden die tot heden nog niet tot het volk zijn gekomen, omdat het niet voorbereid is om dezelve te ontvangen. Jezus sprak vele gelijkenissen aangaande het Koninkrijk der hemelen. In het 18de kapittel van Mattheüs, het 33ste vers, staat: „Eene andere gelijkenis sprak Hij tot hen, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan eenen zuurdeesem, welken eene vrouw nam en verborg in drie maten meels, totdat het geheel gezuurd was”. Dit is zeer duidelijk, indien wij daar een oogenblik over willen nadenken. Zuurdeesem heeft eene uitwerking op het deeg, om het lichter te maken en het voor den bakoven te bereiden. Het Evangelie heeft een invloed op de menschen, door hunne harten te verteederen, om hen gehoorzaam en godvreezend te doen worden, hen met liefde te vervullen en hen voor den dienst des Vaders voor te bereiden. Aldus, zou ik verstaan, is het dat de zuurdeesem bij het Evangelie werd vergeleken; en zooals de zuurdeesem in drie maten meels verborgen werd, zoo moet het Evangelie aan drie volkeren ter hand gesteld zijn, voorgesteld door de drie maten meels. De Zaligmaker bracht het Evangelie tot de Joden; van daar ging Hij naar het westelijke vasteland en vestigde het Evangelie onder het zaad van Joseph. Daarna bezocht Hij de tien stammen in het land van het Noorden, en Hij gaf hun het Evangelie.

Behalve den Bijbel, het Boek van Mormon, en de Paarl van Groote Waarde (die uit de Catacomben van Egypte verkregen en door den Profeet Joseph Smith vertaald werd,) hebben wij ook het boek der Leer en Verbonden, de openbaringen van den Almachtige tot de Heiligen der laatste Dagen bevattende, dat zeer duidelijk

aantoont, hoe de Kerk moet georganiseerd zijn met een Presidentschap, met Twaalf Apostelen, met quorums van Zeventigers, met Hoogepriesters, en al de quorums van het heilige priesterschap. Het is duidelijk in zijne omschrijving van de respectieve plichten van die mannen, welke verschillende ambten in de Kerk van Christus bekleeden. Laat mij hier de vraag stellen: Kunt gij eene volledige beschrijving van de organisatie van de Kerk van Christus vinden in het Nieuwe Testament? En voor zooverre het duidelijk is, zeggende dat God in de Kerk Apostelen en Profeten, gaven, gezondmakingen, profetie, talen, wonderen, enz. gegeven heeft, waar zijn de mannen met al de verlichting dezer eeuw en de ondervinding van elkander opvolgende geslachten, die eene kerk volgens het voorbeeld van vroegere dagen georganiseerd hebben? Waar zijn de mannen, die in klaarheid en eenvoudigheid de leerstellingen geleerd hebben, welke de Apostelen van den Heere Jezus Christus gepredikt hebben? Zij verkondigden dezelfde leer. Er was geen verschil tusschen Petrus en Paulus, betreffende de leerstellingen, die noodig zijn tot de zaligheid. Indien men zekere dingen niet verstond, bracht men het voor de Apostelen te Jeruzalem, en zij verkregen openbaring van God, hetwelk de zaak opklaarde. De Leer en Verbonden bevat de openbaringen, die aan den Profeet Joseph Smith werden gegeven. Het bevat in duidelijkheid en eenvoud de leer van den Heere Jezus. Indien de wereld deze heilige boekdeelen, welke de kenmerken van goddelijke waarheid in hunne eigene bladzijden dragen, wilde ontvangen, zouden zij, om den goddelijken oorsprong van den Bijbel te bevestigen, de bewijzen en argumenten hebben, waarvan zij nu ontbloot zijn, en zij zouden bewijzen zijn tegen de aanvechtingen van godloochenaars en ongeloovigen, die tegen de verschillende afdelingen van het hedendaagsche Christendom strijden. Deze openbaringen stemmen overeen met den Bijbel, het Boek van Mormon en de Paarl van Groote Waarde; en de woorden van den Verlosser en den Apostel Paulus worden in deze heilige boeken vervuld, waar zij zeiden: „In den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan”. De openbaringen Gods op het westelijke halfrond in oude tijden komen overeen met de openbaringen van God op het oostelijke vasteland in vroegere dagen; en de openbaringen Gods op dit (het Amerikaansche) vasteland in de laatste dagen, stemmen overeen met de openbaringen van den Almachtige, twee duizend jaar geleden gegeven.

(Wordt vervolgd).

Een jonge man in een naburige stad, groote begeerte hebbende om te huwen, plaatste, onder een geleenden naam, eene advertentie in het dagblad; zijne zuster antwoordde op de advertentie, eveneens onder een geleenden naam. Daarna werden van beider zijden portretten gezonden, en nu denkt de jonge man, dat er in advertenties ook geen troost te vinden is, en de oude lui vinden het een beetje te erg om twee gekken in de familie te hebben.

Eene praktische zienswijze van het Woord der Wijsheid.

Er zijn ten minste twee zienswijzen van de instructies in de openbaring gegeven. Indien de vraag zoude gesteld worden, „Waarom onderhoudt gij het gebod algemeen bekend als het Woord der Wijsheid?” is het waarschijnlijk, dat er verschillende antwoorden zouden zijn. Deze doet het uit beginsel, omdat het een gebod van God is, en hij weet, dat hij door te gehoorzamen, het voordeel daarvan in zijne gezondheid heeft ondervonden; hij heeft geloof, dat de beloften hem zullen gegeven worden, en dat hij zal loopen en niet moede worden. Een ander beschouwt het van een standpunt van spaarzaamheid, misschien omdat hij minder geloof heeft, doch bezielde zijnde met scherpzinnigheid voor zaken doen, gehoorzaamt hij -- het bespaart hem geld. Men zou moeten bedenken, dat beide zienswijzen goed zijn. De eerste is natuurlijk de beste, want zij omvat het geheel; al de voordeelen van de tweede zijn in haar opgeloten. Doch indien gij wenscht op de zijde van het geld te schouwen, goed en wel. Gij zult door al uwe pogingen winnen, zelfs indien gij de zaak op deze wijze betracht. Geld besparen is in zichzelf eene deugd; en indien dit kan gedaan worden eenvoudig door een gebod van God te gehoorzamen, dat daarenboven andere rijke zegeningen belooft, is het dan uwe aandacht niet waard?

Het volgende wordt verhaald door Collis P. Huntington, en geeft te verstaan, hoe hij de waarde van geld voor het eerst begon te beseffen, en toont de wijsheid van het te sparen in plaats van het uit te geven aan dingen van geen bijzondere waarde. Toen hij een jongen was, had hij, zooals vele andere jongens van buiten, niet te veel zakgeld. Er zou een kerkfeest gegeven worden in eene kerk in de nabijheid gelegen, waarbij hij zeer verlangde tegenwoordig te zijn. Hij ging tot zijn vader en vroeg hem een dollar, zoodat hij het feest zou kunnen bijwonen. Zijn vader antwoordde, „Indien gij werkelijk naar de feestviering wenscht te gaan, wilt gij dan naar buiten gaan, en een dollar verdienen?” De jongen, dié bestemd was om de wereld te verbazen met zijne groote spoorweg- en financieële ondernemingen, erkende de rechtvaardigheid en redelijkheid van die opmerking, en ging naar buiten en verdiende den dollar door hard en ernstig op het land te werken.

„Maar”, zeide Mr. Huntington, „toen de avond van het feest aangebroken was, en ik in mijne kamer ging om mij te kleeden, dacht ik bij mijzelf: „Ik heb toch te hard gewerkt om dien dollar voor iets, dat mij geen bijzonder goed zal doen, te verwkisten. Ik spaarde dien dollar, en,” vervolgde de kapitalist, terwijl hij sluw knipoogde, „ik ben sedert dien tijd nooit zonder een dollar geweest.”

Rookten, drinken, tabak kauwen; is dat van eenige bijzondere waarde voor u? Neen; maar--volgens het gebod van God, zijn die

dingen tot groot nadeel. Wanneer gij dan op het punt staat, daar weer gebruik van te maken, waarom zoudt gij niet tot het argument van Mr. Huntington de toevlucht nemen: „Ik heb voor dien gulden te hard gewerkt om hem voor iets te verkwisten, dat mij geen bijzonder goed zal doen,” (maar veeleer een nadeel,) en uwen gulden sparen, en daarna nooit zonder een gulden zijn? Buitendien zullen waarschijnlijk ten minste eenige van de beloofde zegeningen van het Woord der Wijsheid ongezocht volgen.

Eenigen tijd geleden richtte Mr. Huntington eene berisping tot een heer, die rookend zijne kamer binnentrad. Deze heer was aan het hoofd van eene commissie, die den geldmagnaat een bezoek kwam brengen, om zijne hulp in te roepen in het belang van een liefdadigheidsgesticht. Terwijl hij zijne zaak bepleitte, ontvlamde zijne geestdrift over de merkwaardige wijze waarop Mr. Huntington met wereldsche goederen was gezegend, en hij wees ook op de ontzaglijke grootte van zijn vermogen.

„Ja”, zeide Mr. Huntington met een glimlach, „ik heb geld, en veel geld ook; maar.” en nu vestigde zich zijn oog vast op den heer, die de woordvoerder was van de commissie en die juist eene geurige sigaar rookte, „weet u, ik had nooit geld over om te verbranden.”

Het rooken is te algemeen onder de mannen. Waarom zou men daarmede niet ophouden en het argument van Mr. Huntington gebruiken? Het kan u misschien rijk maken. Het zal u zekerlijk beter maken. Verbrandt uw geld niet, maar spaart het, en komt daardoor in het bezit van het dubbele voordeel, door beide geld en gezondheid te verkrijgen, en beide tijdelijke en geestelijke zegeningen.

Impr. Era.

Ontslag en Benoeming.

Ouderling ARCHIBALD PETERSON is van zijne werkzaamheden in de Rotterdamsche Afdeeling ontslagen, en benoemd om over de Arnheemsche Conferentie te presiëeren.

Ouderling MILTON L. LEE, is benoemd tot President van de Luiksche Conferentie.

Ouderling JAN MEIBOS Hz., van de Arnheemsche Afdeeling, is van zijne werkzaamheden aldaar ontslagen, en beroepen zijne zending in de Rotterdamsche Conferentie voort te zetten.

Aangekomen.

Ouderling GEORGE L. WEILER, van Salt Lake City, Utah, is den 7en Januari te Rotterdam aangekomen; hem is de Amsterdamsche Conferentie tot arbeidsveld aangewezen.

De Siter.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

De Organisatie van de Kerk.

Benevens den voorspoed die overal wordt gevonden, waar de Heiligen der laatste Dagen zich gevestigd hebben, drukken de bezoekers ook hunne bewondering uit over de volkomene organisatie, die in de geheele Kerk bestaat. Eene korte beschrijving van deze organisatie mag belangwekkend zijn, daar velen van diegenen, die in den laatsten tijd zijn toegetreden, nooit de bijzonderheden er van hebben vernomen.

De autoriteit der leiding van de Kerk berust in het Eerste Presidentschap, bestaande uit een President en twee raadgevers; dit quorum heeft het algemeen toezicht op de zaken van de Kerk in de geheele wereld. Dan komen de Twaalf Apostelen, wier bijzondere roeping is, om onder de besturing van het Eerste Presidentschap te reizen om de Kerk op te bouwen en al de zaken derzelve onder alle natiën te regelen. Zij worden in hunne plichten bijgestaan door de Zeventigers, waarvan er nu over honderd quorums zijn. Over ieder quorum staan zeven Presidenten en daarboven hebben zeven Presidenten als leiders het overzicht over al deze quorums, en zij reizen en zien toe, dat de organisatie van de verschillende quorums voltallig is, en helpen de Apostelen in hunne werkzaamheden.

Er zijn ook presideerende Bisschoppen, namelijk een Bisschop en twee raadgevers, wier roeping is om voor de aarsche belangen van de Kerk te zorgen, en door hen verrichten al de Bisschoppen der gemeenten de zaken, die in betrekking staan met de tienden en offeranden.

Een andere algemeene ambtenaar van de Kerk is de Patriarch, door wien zegeningen tot de leden komen, door het opleggen der handen.

Den Geschiedschrijver en Algemeene Aanteekeninghouder van de Kerk en zijnen assistenten is opgedragen, de geschiedenis van iedere afdeeling van de Kerk in de geheele wereld te vergaderen en samen te stellen.

Waar de Heiligen voor goed zijn gevestigd, zijn er georganiseerde Ringen van Zion, waarvan er nu omtrent veertig bestaan. Iedere Ring heeft eene organisatie, die in bijzonderheden zoo volmaakt is als die van de Kerk. Hij heeft als hoofdautoriteit een President en twee raadgevers, die over den Ring presideeren, zooals het Eerste Presidentschap over de Kerk presideert. Zij worden bijgestaan door een Hoogen Raad van twaalf mannen, die een gerechtshof vormen, voor hetwelk rechtszaken kunnen worden gebracht, in beroep van het besluit van een Bisschopsgericht, en

voor hetwelk rechtszaken kunnen behandeld worden, waarin een Bisschop eene belanghebbende partij is, of geene uitspraak mag doen. Er zijn in iederen Ring ook een of meer Patriarchen, die in hunne Ringen zegeningen toedienen, zooals de Patriarch doet in de Kerk.

In iederen Ring zijn al de Hoogepriesters in een lichaam georganiseerd, met een President en twee raadgevers. Deze mannen komen te zamen om hunne plichten in het Priesterschap te leeren, daar velen hunner te eeniger tijde kunnen beroepen worden tot ambten van presidentschap, zoodat er geen gebrek aan geschikte mannen moge zijn om de plaatsen in te nemen, wanneer zij vacant worden. Quorums van Zeventigers en Ouderlingen zijn ook in iederen Ring georganiseerd voor onderwijzing en voor andere doeleinden.

De Ringen zijn verdeeld in gemeenten, die ieder aan de zorg van een Bisschop met twee raadgevers zijn toevertrouwd. Behalve te presideeren over de gemeente, vormen deze mannen een gerechtelijk lichaam om uitspraak te doen in alle zaken, welke door leden van hunne gemeenten voor hen mogen gebracht worden, tengevolge van moeilijkheden, wanneer die onder hen opkomen, of in zake van leerstellingen. Indien personen meenen, dat zij niet recht zijn behandeld geworden, kunnen zij bij den Hoogen Raad van den Ring beroep indienen en van daar bij het Eerste Presidentschap van de Kerk. Elke gemeente is in wijken verdeeld, waar Priesters en Leeraars aangesteld zijn, wier plicht het is om van tijd tot tijd de huizen van al de leden te bezoeken, hunne plichten als Heiligen te leeren en toe te zien, dat er geen ongerechtigheid in de Kerk voorkomt. Deze mannen zullen met de behoeften der armen bekend worden en er voor zorgen, dat zij hulp verkrijgen. In elke gemeente zijn er quorums van het lagere Priesterschap om vergaderingen te houden, om de leden te onderrichten in hunne plichten in de verschillende graden van dat Priesterschap.

Verder bestaat er de Deseret-Zondagsschool-Unie met een algemeen Presidentschap en een Unie-Bestuur, terwijl iedere Ring een President met twee assistenten en een Secretaris heeft. Zondagscholen zijn in iedere gemeente georganiseerd met een President en twee assistenten met een secretaris, penningmeester, bibliothecaris en een volledig korps leeraars en leerzusters.

De Zusters zijn in Zuster-vereeningen georganiseerd, met ambtenaren in iedere onderafdeeling van de Kerk. Zij verzorgen de zieken en nooddriftigen, en houden vergaderingen voor onderlinge ontwikkeling in de kunst van het huishouden en de plichten der moeder, benevens in vele andere vakken van verstandelijken, zedelijken en geestelijken vooruitgang. Deze vereeningen zijn in betrekking met nationale en internationale organisatiën voor de verbetering van het leven der vrouw.

Organisatiën van Jongelings- en Meisjesvereeningen tot onderlinge ontwikkeling zijn in iedere gemeente gevormd met ambtenaren

voor de gemeente, den Ring en de Kerk. Het doel daarvan is, den geestelijken, zedelijken en intellectuelen toestand van de jonge menschen te verbeteren. Zij komen gewoonlijk eenmaal per week te zaâm, en ondernemen studie in godgeleerdheid, wetenschap, geschiedenis en letterkunde. Zij, die te jong zijn om zich bij deze vergaderingen aan te sluiten, zijn georganiseerd in Kinder-vereenigingen, met het oogmerk hen in de zeden en manieren te onderrichten en geloof in het Evangelie van Jezus Christus in hunne harten te planten.

Al deze organisatiën werken in volkomen harmonie en eensgezindheid, terwijl geen hunner inbreuk maakt op de voorrechten en aanspraak der anderen, maar allen werken voor de verheffing en verbetering der jeugd. A. W. (*Mill. Star*)

De Zending in andere Landen.

In den Staat South-Carolina (Vereenigde Staten) zijn de Zendingen met denzelfden ijver bezig het Evangelie te verkondigen, die hunne aanwezigheid in andere streken kenmerkt. Doch de geest van vervolging heeft zich ook daar tegen de waarheid verzet. De bevolking van het Hampton Graafschap heeft aan de Wetgevende Kamers van dien Staat een smeekschrift gericht, waarin verzocht wordt, dat een wet gemaakt worde tot het verdrijven en uitroeien onzer Ouderlingen in South-Carolina. En bedreigingen worden gemaakt, dat geweld zal gebruikt worden door het volk, indien de wetgevende macht den Staat niet van de „Mormoonsche” Ouderlingen bevrijdt.

Het verbannen van onze zendelingen uit sommige steden of dorpen in de Vereenigde Staten herhaalt zich van tijd tot tijd. Niet lang geleden hadden een paar Ouderlingen eene dergelijke ontdekking te Red Rock in den Staat Louisiana, waar een hoop gepeupel hun gebod, binnen de 24 uren de plaats te verlaten. Twee andere zendelingen te Victoria, in den zelfden Staat, werkzaam, werden 12 October j. l. bezocht door eene bende van 25 gewapende mannen, die van hen eischten, dat zij niet later dan den volgenden Zondagavond de stad zouden verlaten. Daar de toestand ernstig uitzag, gaven de Ouderlingen aan dit dwangbevel gevolg, en „stelden hunne tenten op” te Shreveport. Toen zij tien dagen later naar Victoria teruggingen om hunne kleederen, boeken enz. te halen, werden zij door een paar geweldenaars, die bij den weg in hinderlaag waren, aangevallen, en door vuurwapenen bedreigd, werden zij eene mijl ver in het bosch gevoerd. Hier legden de woestelingen twee vuren aan, en zonden boodschappers uit om anderen te waarschuwen. Na eenigen tijd waren 35 personen ter plaatse bijeen. Zij namen nu in overweging, wat met de zendelingen zoude gedaan worden, en besloten na langdurig overleg, hen te laten gaan, op voorwaarde dat zij nooit meer in die streek zoude terugverschijnen en dien zelfden avond zouden vertrekken. De ouderlingen gevoelden dankbaar voor hunne verlossing en keerden naar Shreveport terug.

Het volgende is een voorbeeld van de wijze waarop onze zendelingen zoo dikwijls ontvangen worden in de Vereenigde Staten en in andere landen. Twee Ouderlingen in den Staat West-Virginia werkzaam, waren reeds herhaalde malen uitgenoodigd eene vergadering der Baptisten bij te wonen, waaraan zij ook op zekerem dag gevolg gaven. Toen de predikant zijn rede begon, zag hij onze Ouderlingen strak aan, en wees met den vinger naar hen, zeggende: „Ik ken u, gij werktuigen van satan!” Hij ging voort met hen slangen te noemen, en zeide, dat hij er immer behagen in schepte, slangen te dooden. Nadat hij op dezen trant meer dan een uur aan de zendelingen besteed had, en de vergadering was gesloten, gingen deze naar voren, stelden zich aan den predikant voor, en dankten hem op grond van Mattheus 5:11, 12 voor de getuigenis, die hij van de waarheid van het Evangelie had gegeven. Hierop verliet deze herder haastig de zaal en zijne kudde, waarna de zendelingen vele vrienden maakten, en een persoon aanvraag deed om gedoopt te worden.

Ouderling O. D. FLAKE, in den staat Mississippi werkzaam schrijft over zijne ondervingen in het arbeidsveld, en geeft getuigenis van de wonderbare zegeningen die op zijne pogingen hebben gerust. Hij zegt o. a.: „Toen ik mijn tehuis verliet, had ik eene groote begeerte om mijns vaders bloedverwanten te vinden, en ben daarin beter geslaagd dan ik verwacht had. Ik ben op eene wonderbare wijze tot hunne woningen geleid geworden, om er te overnachten, en vond in den loop van den avond, dat de bewoners tot mijn naaste verwantschap behoorden. Ik heb de hand des Heeren menigmaal en op menigerlei wijze geopenbaard gezien. Wij hebben in talrijke gevallen gezien onmiddellijke genezing, plagen op diegenen die ons van hunne deuren wegzonden; dorpen, die ons verwierpen, zijn tot op den grond afgebrand; predikanten, die tegen ons streden, zijn in hunne kansels dood nedergefallen; anderen zijn met eene kwijnende ziekte geslagen, omdat zij tegen God lasterden. Er was een geval, waar aan een kind, dat blindgeboren was, het gezicht werd gegeven, doch de teekenen doen de ongeloofigen niet bekeeren; zij zijn in hun ongelooft zoo verduisterd geworden, dat er maar weinigen zijn, die eene godsdienstige begeerte hebben, uitgenomen waar zij denken, dat het hen in hunne onheilige bedoelingen zal helpen.

De vervolging, die gedurende het laatste jaar in de Vereenigde Staten zoo hevig heeft toegenomen, en de bijna algemeene beweging die onder de vele sekten van dat groote Rijk en in vereenigingen, wetgevende kamers enz. gedurende meer dan een jaar in werking is geweest om B. H. Roberts te ontzetelen, die als vertegenwoordiger van Utah bij het Congres der Vereenigde Staten door de bevolking van dien Staat was gekozen, en die een van de Eerste Zeven Presidenten der Zeventigers van de Kerk is — deze toestand schijnt ons ten minsten reeds een gedeeltelijke

vervulling te zijn van eene profetie den 20sten November 1898 uitgesproken in eene vergadering die gehouden werd in den Staat North-Carolina (Vereenigde Staten). In die bijeenkomst waren alleen leden van de Kerk tegenwoordig, en dezen waren maar weinigen in getal, doch de Geest van God werd bij deze gelegenheid niettemin in groote mate genoten.

Nadat de eerste van de vier aanwezige Zendingen zijne rede geëindigd had, stond Ouderling Lewis Swenson op, en zeide dat de gave van vreemde talen op hem was. Voor omtrent zeven minuten sprak hij door de macht van God in eene taal, die den aanwezigen onbekend was; toen hij ophield te spreken, werd hem door denzelfden Geest de uitlegging gegeven. In hoofdzaak zeide de uitlegging, dat de machten van buiten zich zouden vereenigen om tegen de Kerk van Christus te strijden en haar te overweldigen; en verder, dat zij die zich aan de ijzeren roede willen vastklemmen en de raadgevingen van het Priesterschap in acht nemen, van hun leel zullen verlost worden en het eeuwige leven zullen beërven.

De Plaats van den Mensch in het Heelal.

De *Improvement Era* geeft het volgende uittreksel van een artikel uit *Self Culture*, waarin sprake is over eene onlangs gehouden lezing door Sir Robert Ball, die, zonder geringschatting tegenover anderen, genoemd mag worden de voornaamste Engelsche sterrekundige, en die beschreven wordt als „een man met eene bijzondere bekwaamheid om de wetenschap voor het volk verstaanbaar te maken, zonder haar te verlagen”.

In den loop van zijne lezing, zeide Sir Robert in hoofdzaak: „Wij weten het bestaan van dertig millioen sterren of zonnen, waarvan velen luisterrijker zijn dan die, welke aan ons stelsel licht geeft”.

„Het meerendeel dezer zijn voor het oog niet zichtbaar, en kunnen zelfs niet door den telescoop bemerkt worden; maar sensitieve fotografische glazen — welke voor dit doel oogen zijn, die uren lang onafgebroken en onvermoeid kunnen staren — hebben buiten allen twijfel hun bestaan geopenbaard, hoewel de meesten bijna ondenkbaar ver, duizenden en tienduizenden malen zoo ver als onze zon verwijderd zijn. Bijvoorbeeld, een telegrafisch bericht, dat in acht minuten de zon zou bereiken, zou sommige van deze sterren nog niet in duizend acht honderd jaren bereiken. Het menschelijke verstand kan natuurlijk zulke afstanden niet werkelijk begrijpen, hoewel zij kunnen uitgedrukt worden in termen, welke de mensch verzonnen heeft; en die verbijsterende verklaring is uit een zeker oogpunt eenvoudig ontmoedigend. Zij vermindert zoo zeer de waarschijnlijke gewichtigheid van den mensch in het heelal. Het is hoogst onwaarschijnlijk, schier onmogelijk, dat deze groote middelpunten van licht zouden geschapen zijn om niets te verlichten, en daar zij verreweg te zeer verwijderd zijn om ons

van eenig nut te zijn, mogen wij met redelijkheid de stelling aannemen, dat elk hunner een stelsel planeten zooals de onze rondom zich heeft. Indien men slechts een gemiddeld getal van tien planeten rondom iedere zon neemt, duidt zulk eene stelling aan het bestaan binnen den kring, waartoe het onderzoek van den mensch nog beperkt is, van ten minste driehonderd millioenen afzonderlijke werelden, waarvan ongetwijfeld velen van reusachtige grootte zijn, en het is haast ongeloofbaar, dat deze werelden geheel ontbloot zouden zijn van levende en denkende wezens.

„Wanneer men de ons onmogelijk schijnende stelling zou aannemen, dat het bestaan van het heelal te wijten is aan toeval, aan eene toevallige verzameling van uit zich zelve bestaande atomen, moet toch het toeval, hetwelk denkende wezens op deze onze kleine en ondergeschikte wereld heeft voortgebracht, zichzelven dikwijls herhaald hebben; terwijl indien er, zooals wij meenen, een wijze Schepper bestaat, het moeilijk is te gelooven, zonder eene openbaring die zulks zegt, dat Hij zulke heerlijke scheppende krachten alleen aan groote massa's doode stoffen zoude verspild hebben. God kan geene gassen lief hebben. De groote waarschijnlijkheid, ten minste, is dat er millioenen werelden zijn — want hetgeen het sensitieve papier ziet, moet eigenlijk slechts een oneindig klein deel zijn van het geheel — die bewoond zijn door denkende wezens, misschien sterfelijk zooals wij, daar al het stoffelijke moet vervallen, doch zeker tijdelijk. Wat is dan de betrekkelijke plaats van den mensch? Indien hij bij zijnen dood sterft, behoort de mensch tot een zwakken stam van wezens met minne lichamelijke krachten, met schrandere hersenen, maar zeer zwakke lichamen, met een kort leven, en zoo onbeduidend in getal, dat het bij den eersten aanblik mogelijk schijnt — wij schrijven met allen eerbied — dat hij vergeten worde zelfs bij God. Wij weten door openbaring, of meenen te weten, dat hij niet vergeten is; maar er is geen natuurlijke reden, waarom hij niet zoude vergeten zijn, in denzelfden zin als enig lid van den kleinsten volksstam in de wouden van Afrika kan vergeten zijn bij den meest geleerden aardrijkskundige en den grootsten weldoener der philanthropen. Wij kunnen geene gedachte vormen, die meer vertwijfelend is, dan deze verachtelijke onbeduidendheid van den mensch, daar hij bijna onzichtbaar is onder de millioenen denkende schepselen waarvan hij niets weet, en zoolang hij hier vertoeft, immer niets zal weten. Zijn lot is hetzelfde als dat van een der dierstoffes, waarvan de wetenschap het bestaan meent te weten, en die het sterkste vergrootglas niet kan waarnemen of ontdekken. Hoe een ongeloovige tot den sterrekundige kan dankbaar zijn, kunnen wij niet begrijpen, zoo min als wij kunnen verstaan hoe mannen, die in den mensch slechts een dier van hooger rang zien, het menschedom als een voorwerp der vereering waardig kunnen beschouwen. Wij zouden liever de zon, of het luchtruim willen aanbidden, dat ten minste daarin verheven is, dat het alles bevat wat bestaat.

Het is alleen door te gelooven, dat het menschelijke wezen

eenen geest heeft, en dat deze na den dood voortbestaat, dat de mensch in eene mate zijn gewicht in de orde der dingen terug verkrijgt. En dan zelfs is hij slechts een van zoo vele millioenen mededingers, en geenszins het middelpunt of de bloem van de schepping, zooals hij nu denkt te wezen; maar hij kan nochtans een gewichtig wezen zijn, dat voor ontelbare eeuwen blijft bestaan en in staat is, door die eeuwen heen voortdurend aan zijne vermogens toe te voegen, en gedurende al dien tijd van meer nut in het werk van het heelal te worden. Van het oogpunt van den sterrekundige, is hij nu van weinig nut genoeg, want hij is slechts een landbouwer die bij zijn gansche werk maar een enkel greintje zand verbruikt. Wij weten er natuurlijk verder niets van; dan dat de mensch na zijnen dood bestaat, hetgeen naar wij meenen, volkomen bewezen is door openbaring en door de onophoudelijk herhaalde ondervinding van sommige personen, aan wie het gegeven is om voor eenige oogenblikken eenen flauwen blik achter den sluier te werpen, die voor de meesten bij den dood schijnt te vallen en die zoo ondoordringbaar schijnt te wezen; doch het is moeilijk te gelooven, dat iets wat geschapen is, in een onveranderlijken staat kan blijven, daar zelfs de onbezielde stoffen niet onveranderlijk blijven. En waarom zou dit zoo zijn, indien er in dit onbegrensde heelal zoo veel, niet alleen te weten, maar ook te doen is?

Het veelverspreide geloof dat de mensch, nadat hij ontbonden is van de behuizing des lichaams, niets anders te doen heeft dan op eene wolk te zitten en psalmen te zingen tot de glorie van God, Wiens heerlijkheid zonder hem zoo volkomen is, dat Hij tevreden was toen de mensch nog niet bestond, wordt door geen bewijsgrond ondersteund, noch deer de rede, noch door openbaring, en schijnt ons toe zijnen oorsprong te hebben in des menschen langdurige ondervinding van overwerk en eliende en zijn genieten dientengevolge bij de afwezigheid daarvan, of in den overgeërfdcn Aziatischen afkeer van het werken. Waarom zouden wij niet voor immer werken, zoowel als nu? Indien de mensch opnieuw kan leven, en zich in dat nieuwe leven ontwikkelen, en streven om het steeds verborgen, doch noodzakelijk heerlijke doel van den Schepper uit te werken, dan kan zijn bestaan inderdaad eenig gewicht hebben, en de onbeduidendheid van zijne oorspronkelijke plaats vergeten worden. Want hij heeft een erfelijke eigenschap, die niet tot het Goddelijke behoort, zoo ver als het verstand kan zien hetgeen altijd gedeeltelijk duister moet blijven; hij is in staat om pogingen te maken, en in de poging en door poging niet alleen te groeien, maar ook kracht toe te voegen aan een onbezield ding zooals zijn eigen lichaam. Wat zou het zijn, indien die macht om te werken langzaam zoude grooter worden, totdat de mensch, nu een weinig hooger dan de aap, werkelijk een groot wezen zoude worden?"

Gemengd Nieuws.

Eene aardbeving heeft den 25sten December j.l. in het westelijke gedeelte van Amerika plaatsgevonden. Zij duurde 10 of 12 seconden, en heeft in verschillende steden en dorpen van den Staat California schade aangericht. Te San Jacinto werd ieder steenen gebouw zeer beschadigd en het dorp Hemet heeft ook grootelijks geleden.

Een groot ongeluk geschiedde kortelings in Italië door het wegzinken van een groote rots in de golf van Salerno. Zij voerde met zich in de diepte twee hotels, een klooster en verscheidene villas, die er op gebouwd waren, en de bewoners hadden niet de minste aanduiding of voorteeken van het wegglijden dezer massa aarde gekregen.

Er zijn tegenwoordig minder werkelooze personen in Utah dan voor vele jaren het geval is geweest.

Ontslagen.

Ouderling WILLIAM W. FRANCIS, President van de Arnhemsche Conferentie, is van zijne werkzaamheden in deze zending eervol ontslagen, en is den 12en Januari naar Londen vertrokken, om zich den 18en dezer te Glasgow op de boot „Anchoria” in te schepen. Broeder Francis werd in Februari 1898 aangesteld als President van de Amsterdamsche Conferentie, waarvan hij in Mei 1898 werd ontslagen, om over de Arnhemsche Afdeling te presideeren, welke plaats hij tot het einde zijner zending heeft bekleed.

Ouderling ALBERT C. ROBINSON, President van de Luiksche Conferentie, is eervol van zijne zending ontslagen, om zich eveneens den 18en Januari op het stoomschip „Anchoria” in te schepen. Broeder Robinson heeft sedert de maand April 1898 over de Luiksche Afdeling gepresideerd.

Ouderling GERARDUS J. S. ABELS, van Brussel, is eervol van zijn zendingsarbeid ontslagen, om den 1sten Februari per stoomschip *Astoria* van Glasgow af te reizen. Ouderling ABELS heeft gedurende zijne geheele zending de leiding van de Brusselsche Afdeling gehad.

I N H O U D :

Redevoering gehouden door Apostel Matthias		De Organisatie van de Kerk	Blz. 25
E. Cowley	Blz. 17	De Zending in andere Landen	„ 27
Eene praktische zienswijze van het Woord		De Plaats van den mensch in het Heelal	„ 29
der Wijsheid	„ 23	Gemengd Nieuws	„ 32
Ontslag en benoeming	„ 24	Ontslagen	„ 32
Aangekomen	„ 24		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.